

बहुजन सौरभ

संपादकीय

एकीचा मार्गच यशाचे सूत्र

झो लोकशाही म्हणजे मतदारांवरील विश्वास आणि लोकांनी आपल्या मतांच्या शक्तीने समाजाची दिशा ठरवणे. महाराष्ट्रात स्थानिक स्वराज्य संस्थांच्या निवडणुका सुरू होत असताना पुन्हा एकदा राजकारण तापले आहे. गेल्या काही वर्षात झालेल्या राजकीय उलथापालथीमुळे या निवडणुकीकडे सर्वांचे लक्ष लागले आहे.घटनाकार डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांनी आपल्या राजकीय वाटचालीत जातीनिष्ठतेपासून दूर राहण्याचा संदेश दिला होता. त्यांनी स्पष्ट सांगितले होते की, मी महार जातीत जन्मलो असलो, तरी महार जात टिकावी म्हणून मी कधीच प्रयत्न करीत नाही. त्यांच्या या विचारसरणीतून प्रत्येक मतदार आणि नेता आजही प्रेरणा घेऊ शकतो. आज राज्यात स्थानिक निवडणुकीचा बिगुल वाजला असून सर्व पक्षांनी आपली रणनीती आखायला सुरुवात केली आहे. सत्ताधारी, विरोधक, स्वबळवर उतरणारे गट, आणि नवे राजकीय प्रयोग – अशा सर्व गांवांचा हा राजकीय सोहळा आहे. मात्र, या सान्या गोंधळात एक गोष्ट स्पष्ट दिसते की एकीचा अभाव हेच बहुजन, दलित आणि रिपब्लिकन विचारधारेच्या पक्षांचे सर्वात मोठे दुर्बलतास्थान आहे. बहुजन समाज पक्ष, वंचित बहुजन आघाडी, रिपब्लिकन पक्षाचे विविध गट, बहुजन रिपब्लिकन सोशालिस्ट पक्ष, आनंदराज आंबेडकर यांची रिपब्लिकन सेना किंवा प्रा. जोगेंद्र कवाडे यांचा पीपल्स रिपब्लिकन पक्ष-सगळ्यांनी आपल्या मार्गाने लढण्याची तयारी दाखवली आहे. पण संघटित नेतृत्व आणि एकसंध धोरण यांचा अभाव राजकीय सामर्थ्य कमी करत आहे. रिपब्लिकन विचारांचा मोठा मतदारवर्ग असूनही तो एका छत्ताखाली येत नाही, हे चिंतेचे कारण आहे. राजकारणात दबावगट निर्माण करण्याची ताकद एकतेतूनच निर्माण होते. भारताची लोकशाही केवळ मतदानापुरती मर्यादित नाही; ती प्रत्येक नागरिकाच्या सहभागाने आणि जबाबदारीने जिवंत राहते. स्थानिक स्वराज्य संस्थांच्या निवडणुका या लोकशाहीच्या सर्वात खालच्या पातळीवरील ताकद दर्शवतात. गाव, शहर, तालुका या पातळीवर होणाऱ्या या निवडणुका नागरिकांना सत्तेच्या केंद्रात थेट सहभाग घेण्याची संधी देतात. त्यामुळे या निवडणुका ही केवळ राजकीय परीक्षा नसून लोकशाहीच्या आराशात आपला चेहरा पाहण्याची वेळ असते. आंबेडकरांचा संदेश आणि आजची वास्तवता डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांनी आपल्या आयुष्यभर लोकशाही, समता, आणि समाजिक न्यायासाठी लढा दिला. त्यांनी 2 जुलै 1939 रोजी मुंबईत स्पष्टपणे सांगितले होते, मी सार्वजनिक कामाला आरंभ केल्यापासून जातीनिष्ठ मनोभूमिका कधीच ठेवली नाही. हा संदेश आजच्या राजकीय गोंधळात अधिक प्रासंगिक ठरतो. कारण आजचे राजकारण प्रामुख्याने जात, धर्म, आणि संख्येच्या राजकारणावर आधारित झाले आहे. आंबेडकरांचा विचार होता की समाजाची प्रगती ही संघटित प्रयत्नांमधून होते. पण सध्याच्या राजकीय परिस्थितीत दलित, बहुजन आणि वंचित वर्गांचे पक्ष अनेक गटांत विभागले गेले आहेत. एकेकाळी ये विचार एक झेंड्याखाली होते, ते आज वेगवेगळ्या दिशांना विखुरलेले दिसतात. बदललेले राजकीय समीकरण महाराष्ट्रातील स्थानिक स्वराज्य निवडणुकांकडे पाहिल्यास राजकीय समीकरण पुन्हा बदलताना दिसते. भारतीय जनता पक्ष, काँग्रेस, राष्ट्रवादी काँग्रेस आणि शिवसेना यांसारखे प्रमुख पक्ष विविध गटांत विभागले गेले आहेत. एका बाजूला हे मोठे पक्ष आपापल्या संघटनाशक्तीच्या जोरावर मैदानात उतरले आहेत, तर दुसऱ्या बाजूला बहुजन, वंचित आणि रिपब्लिकन गट स्वतंत्रपणे किंवा छोट्या युतींसह निवडणूक लढवत आहेत. आनंदराज आंबेडकर यांची रिपब्लिकन सेना, प्रा. जोगेंद्र कवाडे यांचा पीपल्स रिपब्लिकन पक्ष, सुरेखा कुंभारे यांचा बहुजन रिपब्लिकन एकता मंच, रामदास आठवले यांचा रिपब्लिकन पक्ष, बहुजन समाज पक्ष (बीएसपी), आणि वंचित बहुजन आघाडी (बीबीए) – या सगळ्या संघटना एकाच विचाराधारेतून जन्मलेल्या असल्या तरी एकत्र येण्याऐवजी वेगवेगळ्या मार्गानी लढत आहेत. यामुळे त्यांचे मतविभाजन राजकीयदृष्ट्या मोठे नुकसान ठरू शकते. एकतेचा अभाव हा प्रमुख अडथळा बहुजन आणि रिपब्लिकन पक्षांच्या पारभावाचे प्रमुख कारण त्यांची अंतर्गत विखुरण आहे. विचार एक असला तरी नेतृत्वातील अहंकार, सत्तेचा मोह आणि स्वार्थ यामुळे या पक्षांची एकजूट होत नाही. रिपब्लिकन विचारसरणीचा मोठा मतदारवर्ग आजही अस्तित्वात आहे, परंतु त्याला एकत्र करणारे प्रभावी नेतृत्व नाही. मतदारांमध्ये असलेली विचारनिष्ठता अणार आहे, पण संघटनात्मक ऊर्जा कमी आहे.जर बीएसपी, वंचित आणि रिपब्लिकन गटांनी एका मंचावर येऊन एक उमेदवार, एक विचार, एक ध्येय या धोरणावर निवडणुकीला सामोरे गेले, तर महाराष्ट्राचे राजकीय स्वरूप बदलू शकते. आंबेडकर विचारसरणीची ताकद पुन्हा एकदा लोकशाहीत दिसू शकेल. मतदारांच्या जागृतीची गरज आज मतदार अधिक सजग आणि माहितीपूर्ण आहे. जात किंवा धर्माच्या पत्तीकडे जाऊन तो विकास, रोजगार, शेती, आणि स्थानिक प्रश्नांवर आधारित मतदान करू लागला आहे. गावकडील राजकारणात शेतकरी, कामगार, आणि तरुण यांच्या समस्या मध्यवर्ती ठरल्या आहेत. शेतीचे नुकसान, विजेची कमतरता, बेरोजगारी, घटकूल, आणि ग्रामीणिकास यांसारख्या मुद्द्यांवर लोक नेत्यांना प्रश्न विचारू लागले आहेत.या पारदर्भीपूर सर्व राजकीय पक्षांना आपली शेती बदलावी लागेल. आता जनतेला फक्त आश्वासन देत तर ठेस कवी हवी आहे. लोकशाही टिकवायची असेल, तर ती व्यवहारात उतरवणारे शासन हवे. भविष्यासाठीचा मार्ग आगामी काळात जर बहुजन आघाडी, रिपब्लिकन गट, आणि बीएसपी यांनी एकत्र येऊन समूहिक नेतृत्व निर्माण केले, तर त्याचा परिणाम फक्त स्थानिकच नव्हे तर राज्य-स्तरीय राजकारणावरही मोठा होईल. असा दबावगट निर्माण झाला तर तो सर्वात असो वा विरोधात, लोकशाहीच्या आरोपांसाठी हितकारक ठरेल. शेवटी, निवडणूक म्हणजे सत्ता मिळवण्याचे साधन नव्हे, तर समाजाचे न्याय्य प्रतिनिधित्व मिळवण्याचे साधन आहे. डॉ. आंबेडकरांनी दाखवलेला समता आणि संघटनाचा मार्ग पुन्हा एकदा स्वीकारणे हेच या काळाचे खरे राजकीय उत्तर ठरेल. ■ ■

जयश्रीम!

दि. 22 ऑक्टोबर 2025 रोजी माता रमाबाई आंबेडकर नगर, घाटकोपर येथे आरएसएसएस विरोधातील ‘मुर्दाबाद’ घोषणा दिल्या प्रकरणी पंतनगर पोलिसांनी (स्वतःहून) घोषणा देणाऱ्या कार्यकर्त्यांवर गुन्हा नोंद केल्याचे काय प्रकरण आहे त्याची थोडक्यात माहिती -
दि. 22 ऑक्टोबर रोजी माता रमाबाई आंबेडकर नगर, घाटकोपर समोरून जाणाऱ्या संविधान द्रोही, अनधिकृत संघटना आरएसएसएसच्या विरोधात ‘आरएसएस मुर्दाबाद’ चे नारे दिले गेले.

स दर नारेबाजी दोनच मिनिटांत आटोपली. या ‘आरएसएस मुर्दाबाद’ नात्यांचा व्हिडिओ तुफान वायरल झाला व आरएसएसचे पित खवळले. त्याने पोलिसांमार्फत FIR नोंदवत सदर नारे देणाऱ्यांच्या विरोधात गुन्हा दाखल केलाय.
प्रकरण थोडक्यात : 1) दि. 15 ऑक्टोबर रोजी आरएसएसने पंतनगर पोलिसांना एक पत्र देवून, आरएसएस ‘दसरा पथ संचलन निमित्त’, 22 ऑक्टोबर रोजी माता रमाबाई आंबेडकर नगरातून 75-80 तरुणांचे संदर्द, सहघोष संचलन करणार असल्याची माहिती पोलिसांना दिली.
2) वस्तीतील लोकांना याची कुणकुण लागताच त्यांनी व वस्तीतील इतर अनेक संघटनांनी अशा पथ संचलनाला विरोध करणारी निवेदने पंतनगर पोलिसांना धाडली व पोलीसांच्या सोबत बैठका घेतल्या.
3) निवेदने व कार्यकर्त्यांच्या प्रत्यक्ष भेटी याला अनुसरून, पोलिसांनी पथसंचलन

वस्तीमधून होणार नाही व ते प्रवेशद्वारा समोरील फ्लाय-ओव्हर वरून परस्पर जाईल असे सांगत कार्यकर्त्यांची बोळवण केली.
4) प्रत्यक्ष हे संचलन फ्लाय-ओव्हर वरून न नेता पोलिसांनी वस्तीच्या प्रवेशद्वारा लगत असलेल्या हायवे वरूनच नेले.
5) या पथ संचलनात आरएसएसने पोलिसांना दिलेल्या पत्राप्रमाणे 75-80 तरुण नव्हते तर जवळपास 150-175 (FIR मधील पोलिसांनी नमूद केलेला आकडा) दंडुकेधारी तरुण होते.
6) हे संचलन वस्तीच्या प्रवेशद्वारासमोर येताच (सकाळी 08.45 सुमारास), तिथे डॉ. बाबासाहेबबांच्या पुतळ्याजवळ आधीच सुरू असलेल्या संविधानाच्या प्रास्ताविकचे वाचन या नियोजित कार्यक्रमात सामिल काही आंबेडकरी तरुणांनी हायवे कडे पुढे होवून आरएसएस मुर्दाबादच्या घोषणा दिल्या.
7) सायंकाळी वस्तीतील तरुणांनी पंतनगर पोलीस स्टेशनला जावून, कायदा व सुव्यवस्थेची बुज राखली (?) म्हणून पोलीसांचे आभार ही मानले. शाल देवून

सत्कार घेतला.

8) वस्तीतील ही मंडळी माघारी घरी पोहोचली असतील नसतील, तेव्हाच्यात पोलिसांनी सकाळी घडलेल्या ‘आरएसएस मुर्दाबाद’ प्रकरणी, जमावबंदीचा आदेश मोडला या कलमाखाली 19-20 जणांवर गुन्हा नोंदवला (FIR क्रमांक 1140, 22 ऑक्टोबर, सायंकाळी 07.12 वाजता).
अधिक माहिती :
1) विजयादशमी 2 ऑक्टोबर रोजी उरकली होती. त्यामुळे ‘विजयादशमी निमित्त’ 20 दिवसांनी म्हणजेच 22 ऑक्टोबरला पथसंचलन करण्याचा आरएसएसला काहीच कारण नव्हते.
2) माता रमाबाई आंबेडकर नगर वसाहतीच्या किल्येक किलोमीटर परिसरात आरएसएसची कुठलीच शाखा नसत नाही, इथेच संचलन करणाऱ्या घाट आरएसएसने मुद्दाम घातला व त्याला पूर्णत्वास नेण्यासाठी पोलिसांनी त्यांना प्रचंड बंदोबस्तात संरक्षण दिले.
3) माता रमाबाई आंबेडकर नगर वस्तीच्या आत उभे राहून आरएसएस मुर्दाबादच्या घोषणा देणारे जेम्तेम वीसेक आंबेडकरी तरुण हे ‘जमावबंदीचा आदेश मोडला’ म्हणून गुन्हेगार ठरतात तर अगदी त्याच वेळी ईस्टर्न एक्सप्रेस हायवे वरील वाहतूक अडवून त्यावरून मिजसखोरीत संचलन करणारे 175 दंडुकेधारी तरुण मात्र जमावबंदी आदेश मोडल्याचे गुन्हेगार ठरत नाहीत.

उदारमतवादाचा आश्वासक चेहरा ममदानी

अमेरिकेची आर्थिक राजधानी न्यूयॉर्कचे नवे महापौर म्हणून झोहरान ममदानी यांची झालेली निवड उदारमतवादी आणि समाजवादी, कल्याणकारी राज्यव्यवस्था विचारांवर निष्ठा असणाऱ्यांसाठी आश्वासक आहे. न्यूयॉर्क महापौर पदाचा मुद्दा अमेरिकी राष्ट्रध्यक्ष ट्रम्प यांनी प्रतिष्ठा केला होता. त्यांच्या मुस्लिम असण्यावरून टीका केली होती. त्यांना पराभूत करण्यासाठी ट्रम्प यांनी उत्प्रेक्षित केलेले मुद्दे त्यांचा धर्म, समाजवादी विचार, कम्युनिस्ट धाडिजे असल्याची केलेली टिप्पणी, हे सर्व मतदारांनी नाकारून उदारमतवादावर शिक्षाभोर्तब केले.

चप्प्यातून बघणाऱ्यांना चपराक होती. मागच्या शंभर वर्षांच्या काळातील ते न्यूयॉर्कचे सर्वात तरुण महापौर आहेत. आई

प्रचार काळ्यात त्यांनी लोकांच्या मूलभूत समस्यांवर लक्ष केंद्रित करून समन्वयातून उत्तरे शोधण्याचे केलेले आवाहन मतदारांना आकर्षित करणारे ठरले. प्रामुख्याने निवारा आणि दळणवळण यावर त्यांनी प्रचारात जोर देऊन महागाईत होरपळणाऱ्यांसमोर आश्वासक भूमिका बजावली. एक लाख प्रचारकांनी त्यांची मोहीम घराघरापर्यंत राबवून ज्यू, मुस्लिम, हिंदू आणि तिसऱ्या जगातील देशांच्या स्थायिक मतदारांना मतदान करण्यास प्रवृत्त केल्याने भरघोस मतदान झाले. झोहरान हे भारतीय वंशाचे आहेत. झोहरान ममदानी यांनी आपला धर्म लपविला नाही, तर जाहीरपणे त्याचा उल्लेख करून मी समाजवादी विचारधारेचा असल्याचे अधोरेखित केले. ही इस्लाम धर्मियांना एका

न्यूयॉर्क स्थित नागरिकांनी त्यांना मतदान करून त्यांच्या भूमिकेचे एकप्रकारे समर्थन केले. लोकशाही व्यवस्था भांडवलदारांच्या मिळवल्यात बंदिस्त होत असताना त्यांनी समाजवादी, कल्याणकारी विचारांवर वाटचाल करण्याचे आश्वासन देऊन उजव्या विचारसरणीच्या नेतृत्वाला शह दिला हे विशेष आहे. अश्या प्रकारे आर्थिक आणि सर्वसामान्य नागरिकांच्या समस्यांवर केंद्रित होऊन मतदारांनी मतदान केले तर जातीय, धार्मिक भूदौीकरण याचा आधार घेऊन निवडणुका लढणाऱ्या नेत्यांची नक्की कोंडी होणार आहे.

निवडणूक जिंकल्यानंतर केलेल्या भाषणात पं.नेहरू यांचे स्मरण करून स्वातंत्र्यानंतर

केलेल्या त्यांच्या भाषणातील शब्द ‘जुन्यातून नव्यात प्रवेश करीत आहेत.’ वापरून नेहरू जागतिक पटलावर निधनाच्या साठ वर्षांनंतरही तेवढेच महत्त्वाचे आहेत हे अधोरेखित केले. देशांतर्गत आरोपीच्या पिंजऱ्यात उभे केले जाणारे नेहरू उदारमतवादाच्या हृदयात कायम स्थान ठेवून आहेत. हे अंधभक्तीच्या जखमेवर मीठ चोळण्यासारखे आहे. जगात उजव्या विचारसरणीचे, भांडवलशाही प्रस्थापित करण्यासाठी झटणारे नेतृत्व सर्वत्र उभे ठाकले असताना उदारमतवादाचा आश्वासक चेहरा झोहरान ममदानी उदयास येणे लोकशाही मूल्ये, समाजवादी विचारांसाठी सुखद अनुभूती आहे. ■ ■

वाचकांचे विचारपिठ

इंजि. नरेंद्र ताकसांडे यांच्या दीक्षाभूमीचा आराखडा जागतिक स्तरीय, ऐतिहासिक, सांस्कृतिक व नाविन्यपूर्ण या लेखावर अभिप्राय

- 1) प्रा. घनश्याम धाबर्डे : आपल्या सर्वांच्या जिज्ञाऱ्याचा विषय! आपण सर्वांगीण दृष्टीने दीक्षाभूमीचे विकासासाठी नाविन्यपूर्ण विचार मांडले. ते मनाला भावनारे असून त्याचे लोक नक्कीच स्वागत करतील
- 2) प्रा. राम घोडेस्वार : Very technically and visionary suggestions! ...
- 3) के. पी. वासनिक दिक्षी : दीक्षाभूमीवर युवा व उपसक्त नित्य येत रहावे याकरिता आपण सुचविलेले ज्ञान केंद्र, बुद्धिस्ट स्टडीज, आंबेडकर थॉटस व पाली भाषेची केंद्रे, धम्म सभागृह व आंतरराष्ट्रीय बौद्ध परिषद व संमेलन यासाठी व्यवस्था, ही धम्म मजबूत करण्यास अत्यंत आवश्यक आहे.
- 4) नंश मेश्राम भंडारा : आपण मोठे काम करीत आहात. ऐतिहासिक काम होईल.
- 5) गौरव मेश्राम वर्धा : दीक्षाभूमीला जागतिक स्तरावर नेण्याचा आपला विचार अत्यंत कौतुकास्पद आहे. हे पवित्र ऐतिहासिक स्थळ ज्ञान आणि संस्कृतीचे केंद्र व्हावे. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांच्या विचारांचा वारसा चिरकात टिकवण्याचे हे एक राष्ट्रीय कर्तव्य आहे.
- 6) अँड. जांभुळकर : लेखक सिक्किम इंजिनियर असून त्यांचे दीक्षाभूमीचा संकल्पित विकास आराखडाच डॉ. बाबासाहेब व बुद्ध यांचे विचाराचे प्रतिबंब पदोपदी दिसते. संकल्पित कामे दीक्षाभूमीचे पावित्र्य जपण्यास व त्याची समीपन करण्यास एक माईलस्टोन ठरेल.
- 7) सुधाकर दुबे : दीक्षाभूमी सर्व सोयी सुविधायुक्त व विकसित तंत्राचा वापर करून, हे वास्तुशिल्प सुरेख, सुंदर व अविमान बाळगण्यासारखे होण्यासाठी, आपण सुचविलेल्या सूचना मूल्यवान आहेत. या सूचनांची दीक्षाभूमी स्मारक समितीने दखल घ्यावी ही आग्रहाची विनंती.
- 8) सिद्धार्थ लभाने : I appreciate all recommendations. These must be seriously taken into account and implemented at the earliest. It may Not be "just a dream."
- 9) धम्म मनवर : तज्ञांकडून स्तुपाचे सखोल तांत्रिक निरीक्षण करून त्यांचे अहवालानुसार पायऱ्यांचे व स्तुपाची मजबूतीची कामे करावीत ही सूचना महत्त्वाची असून त्यामुळेच स्तुपाचे आयुष्य दिर्घकाळ वाढविण्यास मदत होईल.
- 10) धर्मदास गजभिये : दीक्षाभूमी विकास आराखडाचत बुद्ध धम्मामे स्पष्ट संकेत व प्रतिबिंब दिसावते अशी नाविन्यपूर्ण कामे सुचविली आहेत. त्यामुळे ते दीक्षाभूमीला जागतिक स्तरावर घेऊन जाईल याबाबत शंका नाही. ■ ■

नागेश चौधरी (बहुजन विचारवंत)
9970873560

मराठ्यांची सत्ता देखील ब्राह्मणी सत्तेच्या तुलनेत दुय्यम आहे. मराठा राजकारणी किंवा मराठ्यांचे राजकारण देखील ब्राह्मणी व्यवस्थेला धक्का न लावता होत असलेले राजकारण आहे. महाराष्ट्रामध्ये मराठ्यांचे राजकारण यशवंतराव चव्हाणपासून तर आज शरद पवारांपर्यंत ब्राह्मणी व्यवस्थेच्या विरुद्ध भूमिका न घेता केवळ राजकीय सत्ता आपल्या हातामध्ये राहिल आणि ब्राह्मणी व्यवस्था मात्र तशीच राहिल अशा प्रकारचं राजकारण केलेलं आहे.

आ णि म्हणून या राजकारणामध्ये ज्यांना वाटा मिळत नाही, म्हणजे मराठ्यांच्या दुय्यम राजकारणामध्ये ज्यांना वाटा मिळत नाही ते मराठ्यांवर बोट उचलत, विरोध करतात आणि राजकारण करू पाहतात. मराठ्यांच्या विरुद्ध म्हणजे सुद्धा दुय्यमत्वाच्या विरोधात दुय्यमशी राजकारण किंवा राजकीय सत्ता मिळवणे ही भूमिका दिसते.

दुय्यमत्वाचे राजकारण जातीचा राजकारण वा जातीबद्द राजकारण हे ब्राह्मणी व्यवस्थेला ब्राह्मणी आवर्तिला धक्का लावत नाही आणि म्हणून भारतामध्ये जे जाती आधारित पक्ष आहेत ते सर्व पक्ष दुय्यम राजकारण करणारे वा दुय्यम अशा राजकीय सत्तेसाठी कार्यरत आहेत. प्रथम स्थानासाठी सामाजिक सत्तेसाठी किंवा सामाजिक समतेचे नांव. ब्राह्मणी व्यवस्थेच्या किंवा ब्राह्मणी पंचायत्या ब्राह्मणी नियंत्रणाच्या विरोधात जात.

नात पक्ष डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी जो पक्ष काढला होता

ओबीसी, मराठा दलित राजकारण दुय्यमतेच्याच भूमिकेत ?

व त्यांची जी भूमिका होती ती भूमिका केवळ राजकारण नव्हतं तर इथली ब्राह्मणशाही आणि भांडवलशाही नष्ट व्हावी ही भूमिका

होती. परंतु जो राजकीय पक्ष त्यांच्या निधनानंतर चालू आहे तो पक्ष देखील जाती बद्द राजकारण करतो आणि जातीव्यवस्थेचा विरोध न करता जातीचे राजकारण, जातीला राजकारणामध्ये स्थान या भूमिकेतून रिपब्लिकन पक्षाची वाटचाल सुरू आहे. हा पक्ष ब्राह्मणी व्यवस्थेच्या विरुद्ध बोलतो, मात्र प्रत्यक्षात जातबद्द राजकारण करतो. जातव्यवस्था विरोधी राजकारण करतो का हा प्रश्न आहे.

बसप यानंतर दलितांचा मोठा राजकीय पक्ष हा बीएसपी. हा पक्ष काशीराम यांनी काढला आणि त्यांनी देखील हा पक्ष ब्राह्मणी व्यवस्थेविरुद्ध आहे अशी भूमिका सुरुवातीला घेतली. परंतु नंतर नंतर तो पक्ष ब्राह्मणी व्यवस्थेची तडजोड करणारा झाला असा म्हणता येईल. कारण मग काशीराम यांनी स्वतःचा व यादवाचा समाजवादी पक्ष आणि दलित यांचा पक्ष यांची जी सत्ता उप्राप्त होती ती सत्ता बरखास्त करून ब्राह्मणी पक्षाच्या मदतीने मुख्यमंत्री पद मिळवलां. म्हणजे जाती व्यवस्थेच्या विरुद्धची भूमिका संपली. यावरून असे दिसतंय की जे पक्ष सुरुवातीला ब्राह्मणी व्यवस्थेच्या विरोधात विचार करणारे असतात त्या व्यवस्थेविरुद्ध बोलतात ते देखील नंतर ब्राह्मणी भूमिके समोर दुय्यम होतात. ज्याप्रमाणे भाजपने उत्तर प्रदेश मध्ये मायावतींना मुख्यमंत्री करून स्वतःकडे ओट घटकेली दुय्यम भूमिका घेतली आणि कालांतराने त्यांनी मायावतींना दुय्यम करून टाकले.

महाराष्ट्र महाराष्ट्रामध्ये सुद्धा असे दिसते आहे की इथे जात आणि वर्गीय भूमिका घेणारा शेतकरी कामकरी पक्ष होता आणि तो पक्ष सुरुवातीला फुले शाहूंना

मानणारा होता, जातीच्या विरुद्ध होता. परंतु नंतर नंतर तो पक्ष देखील केवळ आर्थिक प्रश्न घेणारा झाला आणि जात विरुद्ध विरुद्ध राजकारण मात्र झालं नाही आणि म्हणून महाराष्ट्रामध्ये जात आणि वर्ग, जात आणि भांडवलशाही यांचा विरोध करणारा पक्ष देखील ब्राह्मणी भूमिके समोर दुय्यम होता आणि मग ब्राह्मणांना त्यांची भीती वाटत नाही. म्हणून आज खऱ्या अर्थाने जात व्यवस्था विरोधी, सामाजिक समतेसाठी शुद्धतिशुद्धाना एकवटण्याची गरज आहे. ही व्यवस्था बदलण्याची गरज आहे. ही जातिबद्द अमानवी व्यवस्था बदलण्याची गरज आहे. शुद्धांनी आपसात भांडत राजकारण करणे म्हणजे ब्राह्मणी राजकारण करण्याची गरज आहे. अमानवी आणि भ्रष्टांनी घेतली अशी त्यांची भूमिका होती आणि तीच व्यवस्था निर्माण करण्यासाठी राजकारण, समाजकारण करणे आवश्यक आहे. मूळ मालकी निर्माण करणे गरजेचे आहे. नाही तर दुय्यमत्वात राहणारे राजकारण, राजकीय पक्ष निर्माण होत राहतील, फुटत फाटत राहतील आणि समतेचे दूर दूर जात राहिल.....कुठवर.....? ■ ■

सोलापूर जिल्ह्यातील पक्षांतरांची लाट आणि प्रस्थापित पक्षांचे राजकारण

स्थानिक स्वराज्य संस्थांच्या निवडणुका जाहीर होताच सोलापूर जिल्ह्यात राजकीय समीकरणांचा पट झपाट्याने बदलताना दिसत आहे. एकेकाळी राष्ट्रवादी काँग्रेस आणि काँग्रेसच्या धुरिण मानल्या जाणाऱ्या नेत्यांची रांग आता इतर दिशेने वळताना जनतेसमोर स्पष्टपणे दिसली आहे. माजी आमदार दिलीप माने (सोलापूर), माजी आमदार राजन पाटील अनगरकर (मोहोळ), माजी आमदार बबनदादा शिंदे यांचे सुपुत्र रणजित शिंदे (माढा) आणि सांगोला येथील माजी आमदार दीपक आबा साळुंखे पाटील यांचे पक्षांतर हे त्याच प्रवाहाचे प्रतीक आहे. माळशिरस तालुक्यातील मोहिते-पाटील घराण्याने मात्र नेहमीप्रमाणे प्रबळ राजकीय स्थैर्य राखले आहे.

लो कसभा आणि विधानसभा निवडणुकांदरम्यान त्यांनी दाखवलेला तटस्थपणा हा असंतोषाचा सूचक तर होता, पण विरोधाचा नक्ता. पक्षाने घेतलेल्या उमेदवार निवडीच्या निर्णयाशी असहमती ठेवत त्यांनी आपले स्वतंत्र राजकीय स्थान जपले. 2024 च्या लोकसभा निवडणुकींदरम्यान महाराष्ट्रात भाजपविरोधी लाट उसळली. राष्ट्रवादी काँग्रेस आणि शिवसेनेतील फुटीमुळे मतदारांमध्ये एक भावनिक वातावरण निर्माण झाले होते. त्या पारदर्भीपूर मी, दि. 5 मे 2024 रोजी ‘भाजप महाराष्ट्रात पराभूत होत आहे’ या विषयावर लिहिलेल्या लेखात, भाजप महाराष्ट्रात दोन अनेक आकडदेखील पार करू शकणार नाही, असे नमूद केले होते आणि तसेच घडले. अनेक प्रस्थापित घराण्यांनी त्या काळात थांबून पाहण्याची भूमिका घेतली. मोहिते-पाटील घराण्यानेही त्याच पद्धतीचा अवलंब केला आणि त्याचा परिणाम म्हणजे राष्ट्रवादी काँग्रेसच्या उत्तमराव जानकर यांचा विजय. अजितदादा पवार यांच्या नेतृत्वाखालील पक्षात राजन पाटील अनगरकर यांच्याशी निगडित वाद आणि त्यानंतरच्या राजकीय प्रतिक्रियामुळे पक्षातील अंतर्गत स्पर्धा अधिकच चिचळली. जानकर पुन्हा एकदा स्पष्ट झाले की महाराष्ट्रातील राजकारणात पक्षनिष्ठेपेक्षा जनाधार आणि घराण्यांचा प्रभाव जास्त महत्त्वाचा असतो. माझ्या चार दशके दीर्घ सामाजिक-राजकीय अनुभववावरून सांगायचे झाले तर, सत्तेची गती आणि विचारसरणीपेक्षा परिस्थिती आणि संधी हे घटक जास्त प्रभावी ठरले आहेत. शरदचंद्रजी पवार यांनी काँग्रेस सोडून एस. काँग्रेसची स्थापना केल्यापासून सोलापूरच्याच नव्हे तर महाराष्ट्राच्या

राजकीय इतिहासात या प्रकारच्या बदलांची मालिका सातत्याने दिसते. भाजपमध्येही असेच अंतर्गत ताण-तणाव कायम आहेत. माजी आमदार रामभाऊ सातपुर आणि मोहिते-पाटील यांच्यातील मतभेद स्थानिक स्तरावर उघडपणे जाणवतात. पक्षाच्या वाढीपेक्षा व्यक्तिर्केन्द्रित राजकारणाला अधिक प्राधान्य मिळवल्याने जनाधार कमी होण्याचा धोका वाढला आहे. अशात काही गट रणजितसिंह मोहिते पाटील यांच्या विरोधात उभे राहिले असले तरी, त्यांचा प्रभाव मर्यादित राहील, अशी परिस्थिती दिसते. जयसिंह मोहिते पाटील यांनी रणजितसिंह यांच्या बाजूची भूमिका घेतल्याने या घराण्याची

सदस्य नसले तरी घराण्याचे हित जपण्याची त्यांची क्षमता आणि स्वायत्त निर्णयशक्ती कायम राहिली आहे. सोलापूर जिल्ह्यातील आगामी निवडणुकांची दिशा ठरवण्यात मोहिते-पाटील घराण्याची भूमिका निर्णायक ठरणार आहे. राजकारणात ‘दूरस्थान शांतता’ म्हणजे निष्क्रियता नसते, ती तयारीची पायरी असते. पक्षांतरे, विघटन, आणि बदलणाऱ्या निष्ठा यामुळे स्थानिक घटकांचा विचार नेहमीच निर्णायक असतो. आज परिस्थिती अशी आहे की, पक्षीय निर्णय आणि वैयक्तिक जनाधार यामधील संघर्ष हीच सोलापूरच्या राजकारणाची खरी ओळख बनली आहे. मोहिते-पाटील घराणे आपला प्रभाव अनेक पिढ्यांपासून जपत आले आहे आणि पुढच्या निवडणुकांमध्येही त्यांचा हा प्रभाव अधिक स्पष्टपणे दिसेल, हे नक्की. ■ ■

डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांचे आद्य चरित्रकार : ता. बा. खरावतेकर

स्वातंत्र्यपूर्व काळात डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांवर दोन जीवनचरित्रे लिहिल्याची नोंद आहे. उपलब्ध असलेल्या आंबेडकर चरित्रांत पहिले उरावे असे चरित्र म्हणजे तामाजी बाळाजी खरावतेकर (चरित्रात लेखकाच्या नावापुढे आवर्जून बी. ए. ही शिक्षण पदवी नमूद आहे.) यांचे 29 मार्च 1946 रोजी कराची (आता पाकिस्तानमध्ये) येथून प्रसिद्ध झालेले ‘डॉक्टर आंबेडकर’ हे चरित्र होय. व्यंकटेश बा. ठाकूर रविकिरण छापखाना, असायलम रोड, रणछोड लाईन्स, कराची असा मुद्रक व प्रकाशकाचा पत्ता पुस्तकात दिलेला आहे.

या चरित्राची दुर्मिळ प्रत त्यावेळचे चरित्रकाराचे निकटचे मित्र शिवराम कुरंगकर यांच्याकडून मिळवून मुंबईतील प्रा. रमाकांत यादव यांनी 2010 ला पुनर्मुद्रित केली. त्यामुळे आता हे चरित्र उपलब्ध आहे. ता. बा. खरावतेकर हे मूळचे रवागिरी जिल्ह्यातील राजापूर तालुक्यातील ‘खरावते’ या गावचे, त्यांचे बालपण व शिक्षण कराची येथेच झाले. 1945 साली इतिहास हा विषय घेऊन त्यांनी मुंबई विद्यापीठातून बी. ए. ची पदवी संपादन केली. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनंतरचे कोकणातले ते पहिले पदवीधर. (मनोगत पुष्ठ चा) पुढे एल. एल. बी. च्या शिक्षणासाठी त्यांनी प्रवेश घेतला; पण वयाच्या अवघ्या 26 व्या वर्षी या उदयोन्मुख तरुणचे असाध्य आजाराने दि. 05 सप्टेंबर 1946 ला मुंबईतील के.ई.एम. रुग्णालयात अकाली निधन झाले. ता. बा. खरावतेकर हे अभ्यासवृत्तीचे, बुद्धिमान व सामाजिक जाण असलेले उदयोन्मुख तरुण होते. 6 मे 1945 रोजी मुंबई येथे ऑल इंडिया शेड्युल्ड कास्ट फेडरेशनचे तिसरे अधिवेशन भरले होते. त्या अंतर्गत विद्यार्थी परिषद घेण्यात आली होती. या परिषदेत कराची येथील विद्यार्थी प्रतिनिधी म्हणून खरावतेकर यांनी प्रतिनिधित्व केले होते. 1943 साली खरावतेकर अवघे 22 वर्षांचे विद्यार्थी

बहुजन सौरभ

असताना त्यांनी डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांना पत्र लिहिले होते. या पत्रातील मजकूर वाचल्यानंतर त्याकाळ्यतील अस्मृश्य तरुण, डॉ. बाबासाहेबांच्या व्यक्तिमत्त्वाने, नेतृत्वाने कसे भारावलेले होते याचे दर्शन घडते. ‘डॉक्टर आंबेडकर’ या चरित्राचे लेखन खरावतेकर यांनी 1943 सालीच लिहून पूर्ण केले होते. त्यावेळी चरित्रकार खरावतेकर यांचे वय अवघे 23 वर्षे होते. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांच्या चळवळीने त्यावेळची युवापिढी किती प्रभावित होती. याचे प्रत्यंत यर उदाहरणाने यावे. चरित्र लवकर प्रकाशित व्हावयास हवे होते. परंतु दुसऱ्या महायुद्धाच्या काळात कागद टंचाईमुळे प्रकाशनस विलंब झालेले हे चरित्र खरावतेकर यांचे मित्र व्यंकटेश ठाकूर यांनी कागद परवाना तत्परने प्राप्त करून मार्च 1946 ला प्रकाशित केले. प्रकाशित झालेल्या या चरित्राची पुष्ठसंख्या 54 आहे. मूळ हस्तलिखितातील पानांची संख्या दुप्पट होती. प्रकाशनातील घाईने व कागदाच्या टंचाईने ही पुष्ठसंख्या कमी केली असावी.

शासनकर्ती जमात – स्वाभिमानाचा प्रवास आणि संघर्षाचा संकल्प

भारतात आज प्रत्येक घटक सत्तेच्या केंद्रात पोहोचण्याची आकांक्षा बाळगतो. पण शासनकर्ती जमात बनणे म्हणजे केवळ निवडणुकीत जिंकणे नाही, तर विचाराने, संघटनेने आणि आत्मभानाने समाजाला दिशा देणे होय. केवळ संख्या नाही, तर सामर्थ्य, एकजूट आणि जागृती हाच खरा सत्तेचा पाया आहे. कारण संख्येने मोठे असणे पुरेसे नाही, विचाराने, संघटनेने आणि कृतीने सक्षम बनल्याशिवाय सत्ता हातात येत नाही. अंतर्गत मतभेद आणि उपगटवाद हे थांबवतात प्रवासा. आपला समाज उपजतच विभागला गेला आहे. जात, पंथ, संस्था आणि अहंकार यांच्या भिंतींनी. ‘आपण सारे एक’ ही भावना अजूनही कृतीत उतरलेली नाही.

नेतृत्वाचा अभाव आणि सत्ता-लालसा मुळे खरे लोकनेते मागे पडतात, संधीसाधू पुढे येतात. नेतृत्व ही जबाबदारी नव्हे तर प्रतिष्ठेची जागा बनली आहे. जनतेचा विश्वास या स्वार्थी खेळांमुळे हरवत चालला आहे. शिक्षण आणि अर्थव्यवस्थेतील कमजोरीमुळे शासन हे ज्ञानावर आणि संपन्नतेवर उभे असते. शिक्षणाचा प्रकाश आणि आर्थिक स्वावलंबन हेच सत्तेचे खरे शस्त्र आहेत. जे आजही अनेकांना न मिळवल्याने समाज निर्णयक्षम होत

नाही. धर्म, भाषा, प्रांत आणि जातीच्या नावाखाली समाजात फूट पाडली जाते. एकजूट मोडली की सत्ता हातातून निस्सटते. ‘आपण सत्तेसाठी जमलो नाही’ ही मानसिक गुलामी अजूनही टिकून आहे. स्वतःच्या सामर्थ्यावर विश्वास ठेवला नाही तर इतर आपल्या भविष्यावर नियंत्रण ठेवतील. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांच्या त्रिसूत्रीची आज सर्वाधिक गरज आहे. शिका, संघटित व्हा, संघर्ष करा. विचारशक्ती आणि विवेक विकसित केला तर कोणताही समाज झुकत नाही. सत्ता टिकवायची असेल तर आर्थिक

स्वातंत्र्य अनिवार्य आहे. उद्यमशीलता, तंत्रज्ञान आणि व्यवसाय यात सहभाग वाढवावे लागेल. वैयक्तिक महत्वाकांक्षा बाजूला ठेवा. सामूहिक विचार, सामूहिक निर्णय आणि सामूहिक नेतृत्व यांवर भर द्यावे लागेल. प्रत्येक गल्लीत, प्रत्येक गावात संघटनाचे बी पेरा. वाचनसंस्कृती, संवाद आपल्यात नेतृत्व करण्याची क्षमता आहे, हे प्रत्येकाने जाणले पाहिजे. आत्मसन्मानाचा जाज्वल्य भाव निर्माण झाला की सत्ता आपोआप आकर्षित होते. शासनकर्ती जमात होणे हा प्रवास एका पिढीचा नाही, तर शतकांचा संघर्ष आहे. पण या संघर्षात जर आपण विचार, संघटना आणि आर्थिक बळ या त्रिसूत्रीला स्वीकारले, तर तो दिवस दूर नाही, जेव्हा आपण केवळ मतदार नव्हे, तर सत्ताधारी आणि निर्णयकर्ते म्हणून इतिहास लिहू. ■■

प्रविण बागडे 9923620919

अष्टौक मार्गामध्ये :- 1. सम्यक दृष्टी, 2. सम्यक संकल्प, 3. सम्यक वाचा, 4. सम्यक कर्म, 5. सम्यक आज्ञाविका, 6. सम्यक व्यावहार, 7. सम्यक स्मृती व 8. सम्यक समाधी याचा समावेश होतो. आपले शरीर निरोगी ठेवण्यासाठी जसे शारीरिक व्यायाम करतो, तसेच मनाला निरोगी ठेवण्यासाठी मनाचा व्यायाम म्हणजे ही विपश्यना साधना होय.जागतिक आरोग्य संघटनेने म्हटले आहे की, जो व्यक्ती शरीराने आणि मनाने निरोगी आहे, अशा व्यक्तीला सुदृढ आणि सक्षम म्हटल्या जाते. विपश्यना साधनेमध्ये मानवी मन हे केंद्रस्थानी आहे. शरीरावर होणाऱ्या प्रतिक्रिया या मानातून निर्माण होतात. म्हणून मन हे निरोगी असेल तरच शरीर निरोगी राहण्यास मदत होते.ही वैज्ञानीक साधना शिकण्यासाठी विविध भाषा, जाती, धर्म, संप्रदाय, लिंग असलेले लोक मध्याह्नापासून आकर्षित होत आहेत. त्यामुळे जातीय सलोख्या निर्माण होण्यात या विधीचा मोठा हतभार लागत आहे. आज दृष्टांतवाद व अप्रवस्त्राच्या भीतीने जगात अशांतता व अस्वस्थता निर्माण होत आहे. तेव्हा शांतता नांदण्यासाठी विपश्यना विधीची फार मोठी मदत होत आहे. जगात टिकटिकाणी विपश्यना केंद्रे स्थापन होत आहेत. त्यामुळे या विधीचा साऱ्या जगात झपाट्याने प्रसार होत आहे.भारतातील पहिल्या महिला आठ.पी.एच. अधिकाऱी किरण बेदी यांनी कैद्यांसाठी विपश्यना अभ्यासाची व्यवस्था केली होती. त्यामुळे जुम्लगरी जग सुधारण्यास या विधीचा उपयोग होत आहे.शासन त्यांच्या अधिकाऱ्यांही ही विद्या शिकता यावी म्हणून विपश्यना शिबिराला पाठविण्याची व्यवस्था करीत आहेत. प्रशासकीय कामे करतांना मानसिक तणाव दूर होतो. ही विधी शिकतांना भावान बुद्धांनी सांगितलेला शील-समाधी-प्रज्ञा तसेच पंचशीलेची शिकवण भिळत असल्याने साधक वर्ग नीतीमान बनत असतो. त्यामुळे भ्रष्टाचाराला वाव राहत नाही. वक्तृशरपणा, प्रामाणीकपणा हे गुण साधक वर्गात वाढीस लागत आहेत.लहान मुलांपासून ते मोठ्या माणसांपर्यंत आज शिबिरे आयोजित होत आहेत. त्यामुळे मैत्री, करुणचे भगवान बुद्धाचे तत्वज्ञान जनमानसात रुजत आहेत. सामाजिक सलोख्या निर्माण होण्यास तसेच आजच्या अनैतिक जगात माणसाला सदाचार, चारीत्र्य, निरोगी बनविण्यासाठी या विधीचा फार मोठा हतभार लागत आहे.विपश्यनेचा व्यक्तिगत दृष्टीने नियमित अभ्यास केल्याने मनातील राग, द्वेष, मोह, तृष्णा, वासना, लोभ, भय असे विकार लक्ष होतात. त्यामुळे दुःख आणि थिकाऱातून मुक्त होवून मानवाचे कल्याण होते. तसेच सामाजिक दृष्टीने विशुद्धी, पावित्र्य, सदाचार, नैतिकतेचा पाया मजबूत होवून समाजविकासात चळून येतो.आज जगासमोर उपसमार, गरिबी, जातीयवाद, हिंसाचार, दहशतवाद, हुक्मशहाही, युद्धजन्य परिस्थिती असे जे भयानह रितीत दिसत आहेत, त्यांना शांत करण्यासाठी भगवान बुद्धाचे समता, स्वातंत्र्य, बंधुत्व व न्याय तसेच अहिंसा, प्रज्ञा, शील, करुणा व मैत्रीचे तत्वज्ञान म्हणजेच विपश्यना विधी हेच एकमेव उतर आहे. म्हणून विपश्यना साधना ही मानवी कल्याणाचा मार्ग आहे.आपण सर्व विपश्यना करा, नियमित पणे करत राह. ह म. बुद्धांचा उपदेश आहे. सुत पिटकाच्या मज्झिम निकाय ग्रंथात सतिपट्ठन सुत्तात आहे.4 हिंसेबर 1954 ला डॉ. बाबासाहेबांनी रंगून येथील भाषणात विपश्यना नाकारली काय? 4 डिसेंबर 1954 ला म्यानमारला रंगून येथे जागतिक बौद्ध धम्म परिषद झाली. या परिषदेत डॉ.

विपस्सना द्वेष म्हणजे धम्मद्रोह होय !

बाबासाहेब आंबेडकरांचे भाषण झाले. आपल्या भाषणाचे त्यांनी मेमोरॅन्डम भाग 1 व भाग 2 केले. भारतात बौद्ध धर्माचे कशा प्रकारे उद्यान करता येईल यावर विविध योजना परिषदेत मांडल्या. त्यात क. 6 चा मुद्दा असा होता की बौद्ध धर्माच्या अनुयायासाठी छोट्या स्वरूपात एक ग्रंथाली आवश्यक आहे. कारण धर्मातरीत बौद्धांची ग्रंथांची गरज पूर्ण करणे आवश्यक होते. ते म्हणाले कि, पाली भाषेतील 73 खंड वाचण्याची अपेक्षा सामान्य व्यक्तीकडून करता येणे शक्य नाही. या ग्रंथात म. बुद्धांचा सामाजिक व नैतिक शिकवणुकीवर भर देणे आवश्यक राहिल. ते म्हणाले की, ध्यान, मनाचे निरीक्षण व अभिधम्म वावर फार भर दिला जात आहे. या मार्गाने भारतामधे बौद्ध धम्म नवनिर्मित ग्रंथात प्रस्तुत केला तर आमच्या येथील अडथळा निर्माण होईल. डॉ. बाबासाहेब English मधे काय म्हणाले, 6) I will now turn to the preliminary steps which could be taken for the revival of the Buddhism in India I mention below those that occur to me 1) The preparation of Buddhist Gospel which could be a constant companion of the convert.The want of a small Gospel containing the teaching of the Buddha is a great handicap in propogation of Buddhism in having the message of christ, contained in a small booklet.The Bible This handicap in the way of the propogation of Buddhism must be removed. In regard to the preparation of Buddhas Gospel care must be taken to emphasis (भर देणे) the social and moral teaching of the Buddh. I have to emphasis (हे मी भर देणू लागंतां आहे कारण) this because what is emphasis is meditation, contemplation and Abhidhamma.(ध्यान, अनुपश्यना आणि अभिधम्म या वरच अधिक भर दिला जात आहे) This way of presenting Buddhism to Indian would be fatal to our cause. (या मार्गाने जर बुद्ध धर्म भारतात प्रस्तुत केला तर तो आमच्या हेतूसाठी अडथळा ठरेल किंवा घातक ठरेल) fatal चा अर्थ अडथळा सुद्धा होतो. रस्त्यात अपघात होतो तेव्हा fatal अक्सिडेंट म्हणतात fatal शब्द त्यावेळी घातक अशी वापरतात. अन्ध्या अडथळा असा अर्थ आहे. या वरून आपल्या लक्षात येईल की, त्यांनी धम्म

बहुजन सौरभ

ग्रंथ लिहतांना ध्यान व अभीधम्म या वर अधिक भर द्यावा नाही असे म्हटले, Emphasis म्हणजे भर देणे होते. भर न देणे म्हणजे नाकारणे होत नाही. पुस्तक लिहतांना या बाबी सुद्धा बुद्ध आणि धम्म ग्रंथात समाविष्ट केल्या आहेत. धम्म म्हणजे काय? या प्रकरणात कार्यानुपश्यना, चिंतानुपश्यना, वेदानुपश्यना, धम्मानुपश्यना नमुद केली आहे. सम्यक समाधीचा तर उल्लेख आहे, 35 वेळा Meditation शब्ददेखील आहे. अभिधम्म शिवाय बुद्ध धम्म कसा पूर्ण होवू शकेल? ग्रंथ लिहतांना अधिक भर कशावर अधिक भर द्यावा नाही या बाबत डॉ. बाबासाहेब बोलले, याचे कारण त्या वेळी म्यानमार मधे निव्वळ जंगलात जावून ध्यान करणारे मिळू होते, तसे डॉ. बाबासाहेबांनी बघितले होते. ते त्यांना नको होते तर धम्म प्रचारक हवे होते. नुकतेच हिंदू धर्मातून बाहेर आलेल्या समाजाला स्वाभिमाना चळवळीत (self respect movement) पट्टा करावे होते. शील आणि नैतिकता शिकवणे गरजेचे होते. लगेचच धम्मनालाकडे अधिक भर दिला तर चळवळीला गती आली नसती. पण डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी ते नाकारले नाही हे स्पष्ट आहे. अधिक भर न देणे Not Emphasis म्हणजे नाकारावत नव्हे. not Emphasis म्हणजे अधिक भर न देणे होते. नाकारले असते तर स्पष्ट पणे I do not accept किंवा I denied it असे लिखले असते, ते स्पष्टवक्त होते. ह म बुद्धा पुस्तकातील मसुदा कसा राहील या वर होता. लैसचक एखाद्या मुद्द्यावर अधिक भर न देता मुद्दा कायम ठेवत असतो तसे डॉ. बाबासाहेब म्हणाले. सतिपट्ठन सुत्त डॉ. बाबासाहेब कसे काय नाकारतील? तो तर बुद्धाचा शोध आहे. सतिपट्टकाचा अधिभाज्य अंग आहे.विपश्यनाला रूप म्हत्व या असे आम्ही सुद्धा म्हणत नाही आम्हचे म्हणणे असे की तो म. बुद्धांचा सतिपट्ठन सुत्तातिल उपदेश आहे हे सूर्यप्रकाशा इतके स्पष्ट आहे. त्यावर टीका करू नका, टिंगल करू नका, द्वेष करू नका.संवर्धन करा. तुम्ही विपश्यना करा की नका करू पण धम्म उपदेशाची चुगली करून गैरसमज पसरवू नका. Contemplation म्हणजे विपश्यना असा अर्थ डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी पाली शब्द कोशात (लेखन आणि भाषणे खंड 16) मध्ये सांगितला आहे Contemplation म्हणजे विपश्यना बुद्ध आणि त्याचा धम्म ग्रंथात डॉ. बाबासाहेबांनी खालील प्रमाणे धम्म म्हणजे काय या प्रकरणात लिखले आहे.Herin a monk abides contemplating the body

लेकराची कसोटी

आई आणि वडील ही आपल्या आयुष्यातील सर्वात महत्वाची दोन पात्रे आहेत, पण आई या पात्राची महती तिच्या जिवंतपणी कळते, याऊलट बापाची महती त्यांच्या मृत्यूनंतर कळते असा अनेकांचा समज आहे. वडिलांच्या निधनानंतर समजते की ते आपली दल असतात. अभेद्य असे कवच असतात. बाप म्हणजे छत, बाप म्हणजे अन्न, वस्त्र आणि निवारा तसेच बाप म्हणजे सुखासमामाधानाची झोप देणारे एक रामबाण औषध असते. मायबाप म्हणजे आपल्या आयुष्यातील कल्पवृक्ष.लेकरांच्या सर्व चुका ते पोटात घालतात. लेकरू कितीही रागावले तरी त्याची समजूत काढतात. कारण त्यांना ठाऊक असते की, आपल्या बाळाला अजून योग्य ती समज यायची आहे. आपले लेकरू नासमज आहे. आता ही झाली मायबापाची भूमिका. पण हे सर्व करताना त्यांना या गोष्टीची जाणीव त्यांच्या वडिलांनाही असते की, आपण जेव्हा म्हातारे होऊ तेव्हा आपलीही अवस्था या नासमज लेकरासारखीच होईल. म्हातारपणात आपली बुद्धी कमकुवत होईल. ना शरीरावर आपली पकड राहील ना जिभवर. आज आपण जर आपल्या लेकरांवर रागावलो तर ते आपली तक्रार इतरांच्या जवळ करतात. म्हातारपणी आपल्याला जर याच लेकरांनी दुःख दिले तर आपणही आपल्या भावना दुसऱ्यांना सांगितल्या तर आपल्या मुलांना ते सहन होईल का? लेकरांनी केलेल्या चुकांचे, त्यांच्या तक्रारींचे आपल्याला कधीही वाढट वाटले नाही. आपण त्यांना सदैव क्षमा करीत आलो. पण ते आपल्याला क्षमा करतील का? लेकरांचा प्रत्येक हट्ट पुरवण्याचा आपण आपल्या परीने प्रयत्न केला. त्यांनी व्यक्त केलेल्या रागाला आपण सहज सहन केले. कारण आपल्याला हे माहीत होते की, आपण यांचे पालक आहोत. वृद्धापकाळात आपलीही अवस्था एखाद्या लहान मुलासारखीच होईल. तेव्हा आपली भूमिका बदललेली असेल. त्यावेळी आपली लेकरे आपले पालक बनतील. त्यांनीही आपल्या या अवस्थेमध्ये आपल्याला सांभाळून घ्यावे लागेल. कारण आपली मुले आपला अंश, आपला वंश आहेत. आयुष्यभर आपण त्यांच्यासाठी जे कष्ट उपसले. त्यांच्या स्वयंपूर्तीसाठी आपल्या ईच्छा आणि आकांक्षांना तित्यांजली दिली. याची त्यांना जाणिव त्यांनी देवाची एवढीच आपली माफक अपेक्षा असते.म्हणतात ना, हवी गेला शेपूट राहीले. तसेच आपले सर्व आयुष्य गेले, उरले ते आयुष्यातील अखेरचे चार दिवस. या चार दिवसांचा प्रवास त्यांच्या साभिध्यात आनंदात पार पडला तर इहलोकीची यात्रा संपली तरी आनंदाने या जगाचा निरोप घेता येईल. आपल्या लेकरांना आभाळभर आशिर्वाद देतांना मन प्रसन्न होईल, पण आपली लेकरे आपल्याला या क्षणांची अनुभूती देतील का?लक्षात ठेवा ! कुणाचेही मायबाप कशाचीही अपेक्षा करत नाहीत. तुमच्यापासूनही असाजकी अपेक्षा त्यांनी केलेली नसेल. पण आयुष्यभर ज्यांनी तुम्हाला तळहळत्याच कोडाप्रमाणे जपले त्यांचा सांभाळ जर तुम्ही अखेरच्या क्षणी केला नाही तर त्यांचा त्याग, समर्पण घुळीस मिळाले असेच म्हणावे लागेल. एक गुणी पोर म्हणून त्यांचे लेकरू काळाच्या कसोटीवर खरे उतरले पाहीजे हाच नात्यातील गोडवा आहे.” ■■

समाजात आजचा मोठा प्रश्न ?

समाजात आज सगळ्यात मोठा प्रश्न हा नाही की, कोणाचे व कोणते व्यवसाय चालत नाही आहेत!, समाजात आज सगळ्यात मोठा प्रश्न हा आहे की, लोकांनी कोणत्या एका संघटनेखाली येऊन काम करावे, जिथे त्यांना प्रगतीची संधी (Growth Opportunities) दिलेल, आणि अनुभवी लोक पाठीशी राहतील.

ज्या ना सर्वच क्षेत्रांबाबत "Local to Global" बाजारपेठेची जाणीव असेल, नाहीतर आगोदर साठे मिळून माहिती गोळ्य करतील. डॅंडर प्रक्रियेपासून सर्व गोष्टींवर चर्चा करतील. मी म्हणतो, सगळेजण लहान-लहान संघटना उघडून नको त्या गोष्टी करत आहेत आणि समाजाची दिशाभूल करत आहेत. अशा कामांमुळे समाज 'गरिबी आणि लाचारी'कडे वाटचाल करत आहे, किंवा चुकीचे मार्ग निवडून पैसा कमावत आहे. असा समाज आपल्याला घडवायचा आहे का? हा प्रश्न त्यांनी स्वतःला विचारावा, जे फक्त 'अध्यक्ष पद' आणि प्रसिद्धीसाठी धावपळ करत आहेत, पण कार्य काहीच करत नाहीत. जिथे लोकहिताचा उद्देश आणि समता या भावनांचा विचार केला जाईल आणि सर्वजण रस्त्यावर उतरून प्रामाणिकपणे "Research आणि Analysis" करून कोणातही प्रकल्प उभारतील— अशाच कार्यातून खरा विकास साध्य होईल. मी

प्रत्यक्ष रस्त्यावर उतरून चालना देणे.बाकी सर्व समस्या सोप्या पद्धतीने सोडवता येतात. उद्योग करणे म्हणजे काही मोठी Rocket Science नाही की ते कोणालाच जमणार नाही. समाज्यात आधी आपण सर्वांनी एकाच संघटनेखाली एकत्र येणे आवश्यक आहे.

म्हणतो, "Under One Roof" सामाजिक बांधणीचा विचार कोणी करत नाही. प्रत्येकाच्या मनात फक्त स्वतःचीच काळजी आहे, जणू सगळेच निवडणुकीत उभे राहून जिंकणार आहेत! अशा कामांमुळे समाज 'गरिबी आणि लाचारी'कडे वाटचाल करत आहे, किंवा चुकीचे मार्ग निवडून पैसा कमावत आहे. असा समाज आपल्याला घडवायचा आहे का? हा प्रश्न त्यांनी स्वतःला विचारावा, जे फक्त 'अध्यक्ष पद' आणि प्रसिद्धीसाठी धावपळ करत आहेत, पण कार्य काहीच करत नाहीत. जिथे लोकहिताचा उद्देश आणि समता या भावनांचा विचार केला जाईल आणि सर्वजण रस्त्यावर उतरून प्रामाणिकपणे "Research आणि Analysis" करून कोणातही प्रकल्प उभारतील— अशाच कार्यातून खरा विकास साध्य होईल. मी

परिस्थिती बिकट झाली आहे. यासाठी आपण सगळ्यांनी एकत्र येऊन एकमेकांचे ऐकून काम करणे आवश्यक आहे. आज अर्थकारण हा मोठा मुद्दा नाही. खरा मुद्दा म्हणजे 'सामाजिक एकजुटीच्या विचाराला' as body, (कायानुपश्यना) strenuous, mindful and self possessed, having overcome both the banking and discontent common in the world He abides contemplating the feelings as feeling (वेदानुपश्यना)He abides contemplating the mind as mind ?(चिंतानुपश्यना)He abides contemplating the ideas as ideas ,(धम्मनुपश्यना)डॉ. बाबासाहेबांच्या इंग्रजी मेमोरॅन्डम 4 डिसेंबर 1954 चा अर्थ नीट समजून न येता डॉ. बाबासाहेबांनी विपश्यना नाकारली म्हणून ओरड केली जाते. सामान्य माणसाची दिशा मूल केली जात आहे. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी आनानपानचा अर्थ, 'Inhaled, extended, breath, inspiration, respiration' असा पाली डिव्हयनात (खंड 16) सांगितला आहे. ते स्वतः ध्यान करायचे असा उल्लेख चांगदेव खेमाई लिखित चरित्र ग्रंथात आहे. असे सर्व असताना ते ध्यान विरोधी होते. विपश्यना विरोधी होते असा अपभ्रंश केला जातो या अशा लोकांपासून सावध राह.विपश्यनेचा इतका स्पष्ट उल्लेख डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी बुद्ध आणि त्याचा धम्म ग्रंथात केला असूनही त्यांनी विपश्यना नाकारली असा अपभ्रंश करणे समाजाची दिशाभूल करणे आहे.शब्दांचे अर्थ :-1) Emphasis :- (giving) special importance or attention (एखाद्या गोष्टीकडे दिलेले) विशेष लक्ष किंवा (तिला दिलेले) विशेष महत्त्व, प्राधान्य, भर.(Oxford English-English-Marathi Dictionary Page No.452) 2) आनापान :- Inhaled, extended breath, inspiration, respiration (आन + अपान)(पाली शब्दकोष, खंड 16, लेखक डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर) 3) विपसमको हे पाली शब्द आहे. विपश्यनचे सिंहापद त्याचा इंग्रजी अर्थ खुद्द डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी दिला तो असा – "Contemplating, endowed with"(पाली शब्दकोष, Volume 16, लेखक डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर)या वरून आपल्या लक्षात येईल की डॉ. बाबासाहेबांनी विपश्यना नाकारली नाही. तर 'स्वीकारली आहे.सम्यक समाधीचा उपदेश म्हणजे काय? मनात वाईट विचार येवू न देणे व आलेले बाहेर काढणे. हे कसे साध्य करायचे? केवळ वंदना म्हटल्याने शक्य आहे काय? मुळीच नाही तर या साठी सतिपट्ठन सुत्त हे पॅरिटेकल आहे. ज्यामुळे मन निमळ होईल अर्थात सम्यक समाधीचा उपदेश पूर्ण होईल. बौद्ध धर्मातील सम्यक समाधी म्हणजे हिंदू समाधी नव्हे, बुवाबाबाची नव्हे. बुद्धांचा विपश्यना ध्यान पद्धती मध्ये उपासक सतत जागरूक असतो. मनावर पहरा देत असतो. हे ध्यान एकदा अवगत झाले की केवळ बसून विपश्यना करायची नसून 24 तास करू शकता. आपण काय करतो याची सतत जाणीव ठेवणे. याला स्मृतीची प्रतिष्ठापना म्हणजे, सतीपट्ठाण सुत्त म्हणतात आणि हे विशिष्टपणे केला जाते म्हणून विपश्यना म्हणतात.विपश्यना शिबिरात शील पालन अनिवार्य असते, 10 पारमितांचा अभ्यास सुद्धा आपल्याला समजतो जो कुठेच समाजाले जात नाही. मैत्री भावना व अस्पृशील तसेच बुद्धाचे उपदेश पुरवचनात सांगितल्या जाते. विपश्यना शिबिर म्हणजे धम्म उपदेशांची प्रयोग शाळा आहे दुसरे तीसरे काही नाही. ■■

नितीन अंभोरे
मो. 8956107061

